

WITTE DOOD

Robert Galbraith bij Boekerij

Koekoeksjong
Zijderups
Het slechte pad
Witte dood

ROBERT GALBRAITH

WITTE
DOOD

All characters and events in this publication, other than those clearly in the public domain, are fictitious and any resemblance to real persons, living or dead, is purely coincidental.

ISBN 978-90-225-8584-9

ISBN 978-94-023-1278-2 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Lethal White*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Duncan Spilling © Little Brown Book Group Ltd 2018, additional texture © Arigato / Shutterstock

Zetwerk: Text & Image, Assen

Copyright © J.K. Rowling 2018

The moral right of the author has been asserted.

First published in Great Britain in 2018 by Sphere.

© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, without the prior permission in writing of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

*Voor Di en Roger
en ter nagedachtenis
aan die lieve witte Spike*

Proloog

Geluk, mijn lieve Rebecca, betekent allereerst dat kalme, heerlijke gevoel van argeloosheid.

Henrik Ibsen, *Rosmersholm*

Als de zwanen nu maar naast elkaar wilden zwemmen op het donkergroene meer, dan zou deze foto wel eens de kroon op de carrière van de trouwfotograaf kunnen worden.

Hij wilde het bruidspaar beslist niet van positie laten veranderen, want het zachte licht onder het bladerdak van de bomen maakte van de bruid een prerafaëlitische engel, met haar losse roodgouden krullen, en benadrukte de gebeeldhouwde jukbeenderen van haar echtgenoot. De fotograaf kon zich niet heugen wanneer hij voor het laatst zo'n knap bruidspaar voor zijn lens had gehad. Tactische trucjes waren overbodig bij Matthew Cunliffe en zijn kersverse echtgenote – hij hoefde de dame niet zo te draaien dat de vetrollen op haar rug verborgen bleven (ze was eerder een tikkeltje te tener, maar dat was juist gunstig voor de foto) of de bruidegom te vragen het eens met gesloten mond te proberen, want de heer Cunliffe had een kaarsrecht, spierwit gebit. Het enige wat verhuld zou moeten worden, door straks de uiteindelijke foto's te retoucheren, was het lelijke litteken dat over de gehele onderarm van de bruid liep: fel-paars, de gaatjes van de hechtingen nog zichtbaar.

Ze had een brace van rubber met elastiek gedragen toen de fotograaf die ochtend bij haar ouderlijk huis aankwam. Hij was be-

hoorlijk geschrokken toen ze het ding afdeed voor de foto's. Hij had zich zelfs afgevraagd of ze soms een mislukte zelfmoordpoging had gedaan zo vlak voor de bruiloft; hij keek nergens meer van op. Hij zat niet voor niets al twintig jaar in het vak.

'Messteek,' had mevrouw Cunliffe – of Robin Ellacott, zoals ze twee uur geleden nog had geheten – verklaard. De fotograaf was een teergevoelig man. Hij had met moeite het beeld van zich afgezet van staal dat door dat zachte, bleke vlees sneed. Gelukkig ging het lelijke litteken nu schuil in de schaduw die werd opgeworpen door mevrouw Cunliffes boeket roomwitte rozen.

De zwanen, die verdomde zwanen. Het zou geen punt zijn als ze allebei van de achtergrond verdwenen, maar een van de twee dook steeds omlaag, zodat de witte piramide van zijn achterwerk midden in het meer als een ijsberg van veren uit het water stak. Het oppervlak rimpelde door de beweging, zodat het digitaal verwijderen van het beest een stuk ingewikkelder zou worden dan de jonge mevrouw Cunliffe, die dit al had voorgesteld, besefte. De partner van de zwaan daarentegen bleef op de oever staan, elegant, sereen en hardnekkig buiten beeld.

'Klaar?' vroeg de bruid, haar ongeduld tastbaar.

'Je ziet er prachtig uit, mop,' zei Geoffrey, de vader van de bruidsgom, ergens achter de fotograaf. Hij klonk nu al aangeschoten. De ouders van het bruidspaar, de getuigen en de bruidsmeisjes stonden allemaal toe te kijken in de schaduw van de dichtstbijzijnde bomen. Het kleinste bruidsmeisje, een peuter die eerder in bedwang gehouden had moeten worden omdat ze steentjes in het meer gooide, jengelde nu tegen haar moeder, die onafgebroken en op irritante fluisterton op haar in praatte.

'Klaar?' vroeg Robin nogmaals, zonder zich iets aan te trekken van haar schoonvader.

'Bijna,' loog de fotograaf. 'Draai je alsjeblieft wat dichter naar hem toe, Robin. Zo, ja. Even lachen, allebei. Een brede glimlach!'

Het bruidspaar had iets gespannens over zich, iets wat niet geheel en al toe te schrijven was aan de lastige fotosessie. Het maakte de fotograaf niet uit. Hij was geen relatietherapeut. Hij had stellen

meegemaakt die tegen elkaar tekeergingen nog terwijl hij zijn belichtingsmeter aflas. Eén keer was een bruid kwaad weggelopen van haar eigen receptie. Hij had, ter vermaak van zijn vrienden, een bewogen foto uit 1998 bewaard waarop de bruidegom zijn getuige een kopstoot gaf.

Hoe goed ze er ook uitzagen, hij schatte de kansen van het echtpaar Cunliffe niet hoog in. Het lange litteken op de arm van de bruid had hem al meteen een akelig gevoel gegeven. Hij vond het maar onheilspellend en onaangenaam.

‘Hier laten we het bij,’ zei de bruidegom plotseling, en hij liet Robin los. ‘We hebben er nu toch wel genoeg?’

‘Wacht, wacht, die andere komt er net aan!’ zei de fotograaf nors.

Op het moment dat Matthew Robin had losgelaten, was de zwaan die op de oever had gestaan het donkergroene water in gewaggeld en naar zijn partner gezwommen.

‘Je zou haast denken dat die rotzakken het met opzet doen, hè Linda,’ zei Geoffrey met een vet lachje tegen de moeder van de bruid. ‘Stomme beesten.’

‘Het geeft niet,’ zei Robin, en ze trok de lange rok op tot over haar schoenen, waarvan de hakken net wat te laag waren. ‘We hebben vast wel iets bruikbaar.’

Ze beende onder het groepje bomen vandaan het blakerende zonlicht in en liep over het gazon naar het zeventiende-eeuwse kasteel, waar de meeste bruiloftsgasten al rondliepen met een glas champagne terwijl ze het hotelterrein en het uitzicht bewonderden.

‘Ik denk dat ze last heeft van haar arm,’ zei de moeder van de bruid tegen de vader van de bruidegom.

Gelul, dacht de fotograaf met een zeker kil genoegen. Die twee hebben ruzie gehad in de auto.

De echtelieden hadden er best gelukkig uitgezien toen ze in een regen van confetti de kerk uit kwamen, maar bij aankomst bij het chique plattelandshotel hadden de strakke gezichten hun woede maar nauwelijks kunnen verhullen.

‘Die trekt wel bij. Ze heeft gewoon een borrel nodig,’ zei Geoffrey bemoedigend. ‘Ga haar eens gezelschap houden, Matt.’

Matthew beende al achter zijn bruid aan, die makkelijk in te halen was, zoals ze met haar naaldhakken in het hoge gras liep. De rest van het gezelschap volgde, het mintgroene chifon van de bruid-meisjes wapperend in de warme wind.

‘Robin, we moeten praten.’

‘Zeg het maar.’

‘Kun je niet even wachten?’

‘Als ik nu blijf staan, hebben we dadelijk de hele familie op onze nek.’

Matthew keek even om. Ze had gelijk.

‘Robin...’

‘Niet aan mijn arm zitten!’

De wond klopte in de warme zon. Robin wilde de weekendtas pakken waar de stevige, beschermende brace in zat, maar die lag ergens buiten bereik in de bruidssuite, waar die ook mocht zijn.

De grote groep gasten die in de schaduw van het hotel stonden kwam beter in zicht. De vrouwen waren makkelijk van elkaar te onderscheiden, met hun hoeden. Matthews tante Sue droeg een knalblauw karrenwiel en Robins schoonzus Jenny een opzichtig, modieus geval met gele veren. De mannelijke gasten vormden echter één geheel in hun donkere pakken. Vanuit de verte was onmogelijk vast te stellen of Cormoran Strike zich ook onder hen bevond.

‘Blijf nou even staan,’ zei Matthew; ze hadden de familieleden, die hun tempo moesten aanpassen aan zijn kleine nichtje, snel achter zich gelaten.

Robin bleef staan.

‘Ik was gewoon geschokt toen ik hem daar ineens zag,’ zei Matthew voorzichtig.

‘Denk je soms dat ik erop had gerekend dat hij halverwege de dienst binnen zou vallen en het bloemstuk om zou stoten?’ vroeg Robin.

Matthew zou met dat antwoord hebben kunnen leven als ze niet met moeite een glimlach had onderdrukt. Hij was nog niet vergeten hoe ze opeens had gestraald toen haar voormalige baas met veel la-

waai hun huwelijksplechtigheid onderbrak. Hij vroeg zich af of hij haar ooit zou kunnen vergeven dat haar blik bij het jawoord strak gericht was geweest op de dikke, lelijke, verfomfaaide gestalte van Cormoran Strike in plaats van op haar kersverse echtgenoot. De hele kerk had natuurlijk gezien hoe ze opleefde zodra ze hem zag.

Het familiegroepje kwam weer dichterbij. Matthew pakte Robin voorzichtig bij haar bovenarm, zijn vingers een paar centimeter boven het litteken van de messteek, en trok haar met zich mee. Ze volgde gewillig, maar hij vermoedde dat dat kwam doordat ze hoopte daarmee dichterbij Strike te komen.

‘Ik heb het in de auto al gezegd: als je weer voor hem wilt gaan werken...’

‘Dan ben ik “zwaar gestoord”, ja,’ zei Robin.

De mannen op het terras waren nu makkelijker van elkaar te onderscheiden, maar Robin zag Strike nergens. Hij was groot en fors. Ze zou hem meteen moeten zien, zelfs tussen haar broers en ooms, die allemaal langer dan één meter tachtig waren. Robins humeur, dat een hoge vlucht had genomen toen Strike verscheen, stortte ter aarde als een doorweekt vogeltje dat pas het nest had verlaten. Hij was na de mis natuurlijk naar huis gegaan in plaats van een van de pendelbusjes naar het hotel te nemen. Zijn korte aanwezigheid was een gebaar geweest om zijn goede wil te tonen, maar meer ook niet. Hij was niet gekomen om haar weer in dienst te nemen, alleen om haar te feliciteren met haar nieuwe leven.

‘Luister nou even,’ zei Matthew, iets vriendelijker nu. Ze wist dat hij net als zij de aanwezigen had afgespeurd en dezelfde conclusie had getrokken toen Strike zich niet onder hen bleek te bevinden. ‘Ik bedoelde daarstraks in de auto dat je zelf moet weten wat je doet, Robin. Als hij je terug wilde – wil... Ik was verdomme gewoon bezorgd. Het was niet bepaald veilig, hè, die baan bij hem?’

‘Nee,’ zei Robin. De wond op haar arm klopte. ‘Veilig was het niet.’

Ze draaide zich om naar haar ouders en de rest van de familie in het naderende groepje en wachtte tot ze hen hadden ingehaald. De zoete, kriebelige geur van warm gras vulde haar neusgaten terwijl de zon meedogenloos op haar blote schouders scheen.

‘Wil je naar tante Robin toe?’ vroeg Matthews zus.

De kleine Grace pakte gehoorzaam Robins gewonde arm en gaf er een zwaai aan, waarmee ze haar een kreet van pijn ontlokte.

‘O, wat erg, Robin. Sorry! Gracie, laat los.’

‘Champagne!’ brulde Geoffrey. Hij sloeg zijn arm om Robins schouders en voerde haar mee naar de verwachtingsvolle gasten.

De herentolietten waren, zoals Strike had kunnen verwachten in dit chique hotel op het platteland, geurvrij en brandschoon. Het liefst had hij een glas bier meegenomen het koele, rustige wc-hokje in, maar daarmee zou hij misschien de indruk hebben versterkt dat hij een of andere verlopen alcoholist was die was ontsnapt uit de bajes om deze bruiloft bij te wonen. Zijn mededeling dat hij genodigde was voor het feest van het echtpaar Cunliffe-Ellacott was aan de receptie toch al met nauwverholten scepsis ontvangen.

Zelfs in ongeschonden staat kwam Strike vaak intimiderend over: lang, fors en donker, met een van nature norse uitstraling en een bokseersprofiel. Vandaag zag hij eruit alsof hij zojuist uit de ring was gestapt. Zijn gebroken neus was paars en twee keer zo groot als normaal, en hij had twee dikke, blauwe ogen, één oor zag vuurrood en was nog kleverig en zwart van de verse hechtingen. Gelukkig ging de steekwond die dwars over zijn handpalm liep schuil onder verband, maar zijn beste pak was verkreukeld en zat vol wijnvlekken van de laatste keer dat hij het had gedragen. Het positiefste wat je over zijn voorkomen zou kunnen zeggen was dat hij erin geslaagd was twee dezelfde schoenen bij elkaar te zoeken voordat hij naar Yorkshire vertrok.

Hij gaapte, sloot zijn ogen en leunde even met zijn hoofd tegen het koude tussenwandje. Hij was zo moe dat hij makkelijk hier in slaap zou kunnen vallen, zittend op de wc-bril. Maar hij moest Robin gaan zoeken en haar vragen – smeken, als het moest – hem te vergeven dat hij haar had ontslagen, en terug te komen. Hij meende vreugde op haar gezicht gezien te hebben toen hun blikken elkaar kruisten in de kerk. Ze had hem in ieder geval stralend aangekeken toen ze aan Matthews arm naar buiten liep, dus was hij snel over

het kerkhof teruggelopen om zijn vriend Shanker, die op het parkeerterrein lag te slapen in de Mercedes die hij voor deze rit had geleend, te vragen achter de gastenbusjes aan te rijden naar het hotel waar de receptie werd gehouden.

Strike had geen zin om te blijven voor het diner en de toespraken; hij had de uitnodiging die hij had ontvangen voordat hij Robin de laan uit stuurde niet bevestigd. Het enige wat hij wilde was een paar minuten met haar praten, maar dat was tot nu toe onmogelijk gebleken. Hij was helemaal vergeten hoe het eraan toeging op zo'n bruiloft. Terwijl hij op het overvolle terras naar Robin uitkeek, was hij tot zijn ongenoegen het middelpunt geworden van honderd paar nieuwsgierige ogen. De champagne had hij afgeslagen – hij hield niet van champagne – en hij was naar de bar gegaan voor een glas bier. Een jongeman met donker haar en dezelfde mond en hetzelfde voorhoofd als Robin was achter hem aan gekomen, gevolgd door een hele meute andere jongeren, allemaal met een nauwverholten uitdrukking van opwinding op het gezicht.

'U bent toch Strike?' vroeg de jongeman.

De detective bevestigde dat.

'Martin Ellacott,' zei de ander. 'Robins broer.'

'Hallo, alles goed?' zei Strike, en hij stak zijn in het verband gestoken hand omhoog om te laten zien dat hij de jongen niet pijnloos een hand zou kunnen geven. 'Weet je ook waar ze is?'

'Poseren voor de foto's,' zei Martin. Hij wees op de iPhone die hij in zijn hand had. 'U bent op het nieuws. U hebt de Shacklewell Ripper opgepakt.'

'O,' zei Strike. 'Ja.'

Ondanks de verse steekwonden in zijn handpalm en aan zijn oor leken de gewelddadige gebeurtenissen van zo'n twaalf uur terug veel langer geleden. Het contrast tussen de ranzige flat waar hij de moordenaar te pakken had gekregen en dit viersterrenhotel was zo groot dat het twee verschillende werkelijkheden leken.

In de bar was een vrouw opgedoken met een turquoise sjaaltje dat licht wapperde in haar witblonde haar. Ook zij had een telefoon in de hand gehad, en haar ogen gingen razendsnel omhoog en weer

omlaag terwijl ze de Strike die in levenden lijve voor haar stond vergeleek met de foto van hem die ze ongetwijfeld op haar scherm had staan.

‘Sorry, even pissen,’ had Strike tegen Martin gezegd, en hij was ertussenuit geglipt voordat iemand anders hem kon benaderen. Nadat hij zich langs de wantrouwende baliemedewerkers had weten te praten, had hij zijn toevlucht gezocht tot de toiletten.

Hij gaapte nog een keer en keek op zijn horloge. Robin moest nu toch wel klaar zijn met die foto’s. Met een grimas van pijn – de pijnstillers die hij in het ziekenhuis had gekregen waren allang uitgewerkt – kwam Strike overeind, schoof het slot van de deur en liep de wc uit, de hem aangapende vreemden tegemoet.

Achter in de verlaten eetzaal had een strijkkwartet zich geïnstalleerd. De muzikanten begonnen te spelen terwijl het bruidspaar en hun familie zich in een rij opstelden om de felicitaties in ontvangst te nemen. Robin nam aan dat ze daar op zeker moment tijdens de voorbereidingen van de bruiloft mee had ingestemd. Ze had zo’n groot deel van de verantwoordelijkheid voor deze dag afgeschoven op anderen dat ze nu steeds voor dit soort kleine verrassingen kwam te staan. Zo was ze bijvoorbeeld vergeten dat de trouwfoto’s genomen zouden worden bij het hotel en niet in de kerk. Als ze niet meteen na de plechtigheid waren weggescheurd in de Daimler, had ze misschien de kans gekregen om met Strike te praten en hem te vragen – te smeken, als het moest – of hij haar terug wilde nemen. Maar hij was vertrokken zonder haar gesproken te hebben, en nu vroeg ze zich af of ze moedig genoeg, of nederig genoeg, zou zijn om hem na dit alles te bellen en te smeken om haar baan.

Binnen leek het donker na het felle zonlicht in de hoteltuinen. De zaal had houten lambrisering, en er hingen brokaten gordijnen en olieverfschilderijen met vergulde lijst. De geur van de bloemstukken hing zwaar in de lucht, en op de sneeuw witte tafelkleden glansden de glazen en het zilveren bestek. De muziek van het strijkkwartet, luid galmend in de lege ruimte, werd al gauw overstemd door het geluid van gasten die buiten de trap op liepen en voor de

deur samendromden, pratend en lachend, nu al gelaafd met champagne en bier.

‘Daar gaat-ie dan!’ bulderde Geoffrey, die het beter naar zijn zin leek te hebben dan alle anderen. ‘Laat ze maar komen!’

Robin betwijfelde of Geoffrey openlijk zo uitbundig had kunnen doen als Matthews moeder nog geleefd zou hebben. Wijlen mevrouw Cunliffe was een vrouw van koele zijdelingse blikken en elleboogstootjes geweest, altijd alert op tekenen van al te openlijk getoonde emoties. Haar zuster Sue stond vooraan in de ontvangstrij; ze straalde een zekere kilheid uit omdat ze aan de hoofdtafel had willen zitten, een voorrecht dat haar niet was toegekend.

‘Hoe gaat het nu met je, Robin?’ vroeg ze terwijl ze de lucht ergens bij Robins oor kuste. Robin voelde zich ongelukkig, teleurgesteld en schuldig omdat ze niet blij was, en ze besepte plotseling dat deze vrouw, haar nieuwe aangetrouwde tante, een enorme hekel aan haar had. ‘Mooie jurk,’ zei tante Sue, maar haar blik was al gericht op de knappe Matthew.

‘Had je moeder dit nog maar...’ begon ze, en toen hapte ze naar adem en begroef haar gezicht in het zakdoekje dat ze al klaar had in haar hand.

Er schuifelden nog meer stralende vrienden en familieleden naar binnen om hen te kussen en ze de hand te schudden. Geoffrey hield de rij op door iedereen die zich daar niet actief tegen verzette stevig te omhelzen.

‘Dus hij is toch gekomen,’ zei Robins favoriete nicht Katie. Ze zou bruidsmeisje geweest zijn, ware het niet dat ze hoogzwanger was. Ze was vandaag uitgerekend. Robin vond het een wonder dat ze nog kon lopen. Haar buik was zo hard als een watermeloen toen ze zich naar haar toe boog om haar te kussen.

‘Wie is gekomen?’ vroeg Robin toen Kate een stap opzij deed om Matthew te omhelzen.

‘Je baas. Strike. Martin was hem net aan het doorzagen in de...’

‘Jij zit aan die tafel, geloof ik,’ zei Matthew, en hij wees naar een plek in het midden van de zaal. ‘Je zult wel snakken naar een stoel, en dan met deze warmte...’

Robin merkte amper iets van de vele andere gasten die langstrokken in de rij. Ze reageerde lukraak op hun gelukwensen, en haar blik werd steeds naar de deur getrokken waardoor ze allemaal binnenkwamen. Bedoelde Katie dat Strike toch hier in het hotel was? Was hij vanuit de kerk achter haar aan gekomen? Kon hij ieder moment binnenkomen? Waar had hij dan gezeten? Ze had overal gezocht, op het terras, in de gang, in de bar. De hoop laaide op, maar zakte al snel weer weg. Misschien had Martin, berucht om zijn gebrek aan tact, hem weggejaagd? Toen bracht ze zichzelf in herinnering dat Strike geen zwakkeling was en opnieuw laaide de hoop op, en terwijl haar binnenste deze omzwervingen maakte langs verwachting en vrees, kon ze onmogelijk de emoties simuleren die gebruikelijker waren voor iemands trouwdag, en ze wist dat Matthew de afwezigheid daarvan aanvoelde en dat hij er woest om was.

‘Martin!’ zei Robin opgewekt toen haar jongere broer opdook, met al drie halve liters bier achter de kiezen, in het gezelschap van zijn vrienden.

‘Jij wist het zeker al?’ vroeg Martin, die ervan uitging dat dat inderdaad het geval was. Hij had zijn telefoon in zijn hand. Die nacht had hij bij een vriend geslapen, zodat zijn slaapkamer beschikbaar was voor familieleden uit het diepe zuiden.

‘Wat wist ik?’

‘Dat hij gisteravond de Ripper heeft opgepakt.’

Martin hield het scherpje omhoog om haar het nieuws te laten zien. Ze hapte naar adem bij het zien van de Ripper. Het was de man die haar in de arm had gestoken; de wond op haar onderarm klopte hevig.

‘Is hij nog hier?’ vroeg Robin, zonder nog langer de schijn op te houden. ‘Strike? Blijft hij hier, Martin, heeft hij daar iets over gezegd?’

‘Godver, moet dit nou?’ mompelde Matthew.

‘Sorry,’ zei Martin, die Matthews ergernis opmerkte. ‘Ik houd de boel op hier.’

En hij slenterde weg. Robin draaide zich naar Matthew toe en

zag, alsof ze thermische beelden bekeek, het schuldgevoel door hem heen trekken.

‘Jij wist het,’ zei ze, terwijl ze afwezig een oudtante de hand schudde die zich naar haar toe boog om haar te kussen.

‘Wat wist ik?’ vroeg hij korzelig.

‘Dat Strike gisteravond...’

Maar nu werd haar aandacht opgeëist door Tom, Matthews oude studievriend en collega, en zijn verloofde Sarah. Ze hoorde amper iets van wat Tom zei, omdat ze onafgebroken naar de deur keek, waar ze Strike hoopte te zien.

‘Jij wist het,’ herhaalde ze zodra Sarah en Tom doorgelopen waren. Er viel weer een gat. Geoffrey had een nicht uit Canada ontdekt. ‘Of niet soms?’

‘Ik heb vanmorgen op het nieuws een staartje van het bericht gehoord,’ mompelde Matthew. Zijn gezichtsuitdrukking werd harder toen hij over Robins hoofd heen naar de deur keek. ‘Nou, daar zal je hem hebben, hoor. Jij je zin.’

Robin draaide zich om. Strike was binnengekomen, met gekromde schouders, één oog bont en blauw boven zijn zware stoppels, het andere oog gezwollen en vol hechtingen. Hij stak een in verband gestoken hand op toen hun blikken elkaar kruisten en probeerde een treurig glimlachje, dat eindigde in een van pijn vertrokken grimas.

‘Robin,’ zei Matthew, ‘luister even, ik moet je iets...’

‘Dadelijk,’ antwoordde ze, met een blijde lach die de hele dag had geschitterd door afwezigheid.

‘Voordat je hem spreekt, moet ik je...’

‘Matt, kan dat alsjeblieft straks?’

Niemand van de familie wilde Strike ophouden, die door zijn verwondingen geen handen kon schudden. Hij hield de arm met het verband voor zich uit en schuifelde de rij langs. Geoffrey keek hem boos aan en zelfs bij Robins moeder, die Strike bij hun eerdere ontmoeting graag had gemogen, kon er geen lachje af toen hij haar bij naam begroette. Het was alsof alle gasten in het vertrek naar hem keken.

‘Het had niet zo teatraal hoeven, hoor.’ Robin keek met een glimlach naar zijn gehavende gezicht toen hij eindelijk voor haar stond.

Hij grijsde, al deed dat pijn. De rit van ruim driehonderd kilometer die hij zo roekeloos had ondernomen was uiteindelijk toch de moeite waard geweest, nu hij haar brede glimlach zag.

‘Zoals je de kerk binnenviel. Je had ook gewoon kunnen bellen.’

‘Ja, sorry dat ik dat bloemstuk omstootte,’ zei Strike, die daarmee de nors kijkende Matthew bij het gesprek betrok. ‘Ik had wel gebeld, maar...’

‘Ik heb mijn telefoon de hele ochtend niet bij me gehad,’ zei Robin. Ze was zich ervan bewust dat ze de rij ophield, maar het kon haar niet meer schelen. ‘Loop maar om ons heen,’ zei ze opgewekt tegen Matthews baas, een lange vrouw met rood haar.

‘Ik heb eerder gebeld, wat was het... twee dagen geleden?’

‘Wat?’ zei Robin, terwijl Matthew een stroef gesprekje voerde met Jemima.

‘Een paar keer,’ vervolgde Strike. ‘Ik heb een bericht ingesproken.’

‘Ik heb geen telefoontje gekregen,’ zei Robin, ‘en geen bericht.’

Het was alsof het geroezemoes en de andere geluiden van de honderd gasten en het kabbelende melodietje van het strikkwartet plotseling gedempt werden, alsof de schok haar omsloot als een steeds krappere luchtbel.

‘Wanneer... Wat heb je... Twee dagen geleden?’

Sinds ze bij haar ouderlijk huis was aangekomen, was ze voortdurend in beslag genomen door de suffe taken die bij de voorbereiding van de bruiloft hoorden, maar toch was ze erin geslaagd regelmatig stiekem op haar telefoon te kijken, in de hoop dat Strike iets van zich had laten horen. Om één uur die nacht, alleen in bed, was ze naar haar belgeschiedenis gescrold in de ijdele hoop dat ze een telefoontje of tekstbericht gemist zou hebben, maar de complete geschiedenis bleek gewist te zijn. Omdat ze de afgelopen weken amper een oog had dichtgedaan, had ze de conclusie getrokken dat ze in haar vermoedigheid een verkeerde toets had ingedrukt, waardoor per ongeluk alles was gewist...

‘Ik blijf niet, hoor,’ mompelde Strike. ‘Ik kwam alleen even zeggen dat het me spijt, en je vragen of je weer...’

‘Je moet blijven,’ zei ze, en ze pakte zijn arm beet alsof hij anders misschien zou ontsnappen.

Haar hart ging zo tekeer dat ze ervan buiten adem raakte. Ze wist dat ze wit wegtrok, en de rumoerige ruimte om haar heen leek te tolleren en draaien.

‘Blijf alsjeblieft,’ zei ze, nog steeds met haar hand om zijn arm geklemd, zonder zich iets aan te trekken van Matthew, die briesend naast haar stond. ‘Ik wil met je praten. Mam?’

Linda stapte uit de ontvangstrij. Het was alsof ze had staan wachten tot ze werd geroepen, en ze leek er niet blij mee te zijn.

‘Kun jij alsjeblieft voor Cormoran een plaats regelen aan een van de tafels?’ vroeg Robin. ‘Misschien bij Stephen en Jenny?’

Linda nam Strike met een strak gezicht mee. Er stonden nog een paar laatste gasten te wachten om de familie te feliciteren. Robin kon het niet langer opbrengen om glimlachend over koetjes en kalfjes te praten.

‘Waarom heb ik Cormorans telefoontjes niet ontvangen?’ vroeg ze aan Matthew, terwijl een oudere man schuifelend naar zijn tafel liep zonder door iemand verwelkomd of begroet te zijn.

‘Ik probeerde je nog te zeggen...’

‘Waarom heb ik die telefoontjes niet ontvangen, Matthew?’

‘Robin, kunnen we het hier een andere keer over hebben?’

De waarheid diende zich zo plotseling aan dat ze even naar lucht hapte. ‘Jij hebt mijn belgeschiedenis gewist,’ zei ze toen, en haar gedachten maakten enorme sprongen om de gebeurtenissen met elkaar te verbinden. ‘Je vroeg mijn pincode toen ik naar de wc was geweest bij die koffietent langs de snelweg.’

De laatste twee gasten hoefden maar één blik op de gezichten van de bruid en bruidegom te werpen om snel door te lopen zonder aanspraak te maken op hun begroeting.

‘Je pakte mijn telefoon. Er was iets met de huwelijksreis, zei je. Heb je zijn bericht beluisterd?’

‘Ja,’ zei Matthew. ‘Ik heb het gewist.’

De stilte die haar leek te omhullen ging over in een hoge fluittoon. Ze voelde zich licht in het hoofd. Daar stond ze dan, in een opzichtige kanten jurk die ze niet mooi vond, en die ze had laten vermaken omdat de bruiloft eerder was uitgesteld. Ze kon geen kant op vanwege alle ceremoniële verplichtingen. Aan de rand van haar gezichtsveld vormden de honderd gasten één vage vlek. Allemaal verwachtingsvolle, hongerige mensen.

Haar blik vond Strike, die met zijn rug naar haar toe naast Linda stond te wachten tot de ober een extra plaats had ingedekt aan de tafel van haar oudere broer Stephen. Robin stelde zich voor dat ze met grote passen naar hem toe zou lopen en zou zeggen: 'Laten we maken dat we hier wegkomen.' Wat zou hij zeggen als ze dat deed?

Deze dag had haar ouders duizenden ponden gekost. De bomvolle zaal wachtte tot de bruid en bruidegom hun plaats aan de hoofdtafel zouden innemen. Bleker dan haar bruidsjurk liep Robin achter haar kersverse echtgenoot aan naar hun stoelen terwijl om hen heen een applaus losbarstte.

De pietluttige ober leek vastbesloten Strikes ongemak te rekken. Cormoran had geen andere keuze dan in het volle zicht van alle tafels te blijven staan wachten tot er voor hem was ingedekt. Linda, die bijna een kop kleiner was dan de detective, bleef aan Strikes elleboog staan terwijl de jongeman onzichtbare aanpassingen aanbracht rond het dessertvorkje en het bord zo draaide dat het patroon gelijkliep met dat van het bord ernaast. Het weinige dat Strike van Linda's gezicht kon zien onder de zilverkleurige hoed stond verbolgen.

'Heel hartelijk dank,' zei hij toen de ober eindelijk een stapje opzij deed, maar op het moment dat hij de rugleuning van zijn stoel beetpakte, legde Linda losjes een hand op zijn mouw. Haar lichte aanraking voelde als een zware keten, aangezien deze gepaard ging met een aura van diep verontwaardigd moederschap en beledigde gastvrijheid. Ze leek heel veel op haar dochter. Linda's nu wat minder felle haar was ook roodgoud, en het heldere grijsblauw van haar ogen werd versterkt door de zilverkleurige hoed.

‘Wat kom je hier doen?’ vroeg ze met opeengeklemd kaken, terwijl de obers om hen heen druk in de weer waren met het serveren van het voorgerecht. Gelukkig leidde de komst van het eten de andere gasten af. De gesprekken barstten los terwijl ze hun aandacht op de langverwachte maaltijd richtten.

‘Ik kom Robin vragen weer bij me te komen werken.’

‘Je hebt haar ontslagen. Ze is er kapot van.’

Daar had hij van alles op kunnen zeggen, maar hij koos ervoor het niet te doen, uit respect voor wat Linda doorstaan moest hebben toen ze de twintig centimeter lange steekwond op Robins arm zag.

‘Ze is drie keer aangevallen in de tijd dat ze voor jou werkte,’ zei Linda, die nu rood aanliep. ‘Drie keer.’

Strike had naar waarheid kunnen zeggen dat hij alleen voor de eerste aanval de schuld op zich nam. De tweede had plaatsgevonden nadat Robin zijn expliciete instructies in de wind had geslagen en de derde was een gevolg geweest van het feit dat ze niet alleen had geweigerd hem te gehoorzamen, maar ook nog eens een moordonderzoek en zijn complete detectivebureau in gevaar had gebracht.

‘Ze slaap ’s nachts niet. Ik hoor haar regelmatig...’

Linda’s ogen glinsterden fel. Ze liet zijn arm los, maar ze fluisterde: ‘Jij hebt geen dochter, je weet niet wat wij hebben doorgeemaakt.’

Voordat Strike zijn vermoeide tong had teruggevonden om te reageren, was ze al weggebeend naar de hoofdtafel. Hij ving Robins blik boven haar onaangeroerde voorgerecht. Ze keek gekweld, alsof ze bang was dat hij zou opstappen. Hij trok lichtjes een wenkbrauw op en liet zich toen eindelijk op zijn stoel zakken.

Links van hem doemde onheilspellend een forse gestalte op. Toen Strike zich die kant op draaide, zag hij weer een paar ogen dat sterk leek op die van Robin, deze keer boven strijdlustige kaken en onder een paar borstelige wenkbrauwen.

‘Jij bent zeker Stephen,’ zei Strike.

Robins oudere broer bromde wat, nog altijd met een strak gezicht. Beiden waren groot en fors; ze zaten zo dicht op elkaar dat Stephens elleboog die van Strike raakte toen hij zijn glas bier pakte. De rest

van de tafel gaapte Strike aan. Hij stak zijn rechterhand op in een soort halfslachtige groet en herinnerde zich het verband pas weer toen hij het zag, waardoor het voelde alsof hij nog meer de aandacht op zichzelf richtte.

‘Hallo, ik ben Jenny, de vrouw van Stephen,’ zei de vrouw met het bruine haar en de brede schouders die aan de andere kant naast Stephen zat. ‘Jij ziet eruit alsof je dit wel kunt gebruiken.’

Ze schoof een onaangeroerd halveliterglas bier langs Stephens bord naar hem toe. Strike was zo dankbaar dat hij haar wel had kunnen zoenen. Met het oog op Stephens boze blik beperkte hij zich tot een welgemeend ‘Dank je wel’ en goot de helft van het grote glas in één teug naar binnen. Vanuit zijn ooghoeken zag hij Jenny iets in Stephens oor fluisteren. Die laatste keek toe hoe Strike zijn glas neerzette, schraapte zijn keel en zei toen nors: ‘O ja, ik moet je nog feliciteren.’

‘Waarmee?’ vroeg Strike niet-begrijpend.

Stephens uitdrukking werd een tikkeltje minder fel. ‘Je hebt die moordenaar opgepakt.’

‘O ja,’ zei Strike, waarna hij met zijn linkerhand zijn vork oppakte en die in het zalmhapje op zijn bord stak. Pas nadat hij het in zijn geheel had weggewerkt en hij Jenny zag lachen, drong het tot hem door dat hij het voorgerecht wel met wat meer respect had mogen behandelen. ‘Sorry,’ mompelde hij. ‘Veel honger.’

Stephen bekeek hem nu met een vage goedkeuring. ‘Wat heeft het voor zin, hè?’ zei hij met een blik op zijn eigen zalmmousse. ‘Het is allemaal lucht.’

‘Cormoran,’ zei Jenny, ‘zou je even naar Jonathan willen zwaaien? Dat is Robins andere broer – daar zit hij.’

Strike keek in de aangewezen richting. Een tengere jongen met dezelfde haar- en huidskleur als Robin zat aan de naastgelegen tafel enthousiast te zwaaien. Strike salueerde even schaapectig naar hem.

‘Dus je wilt haar terug?’ vroeg Stephen streng.

‘Ja,’ antwoordde Strike. ‘Dat klopt.’

Hij verwachtte min of meer een boze reactie, maar Stephen zuchtte alleen maar diep. ‘Ik zou blij moeten zijn. Ik heb haar nog

nooit zo gelukkig gezien als toen ze voor jou werkte. Toen we klein waren pestte ik haar altijd omdat ze zei dat ze bij de politie wilde,' voegde hij eraan toe. 'Had ik dat maar niet gedaan.' Hij nam nog een groot glas bier aan van de ober en slaagde erin een indrukwekkende teug achterover te slaan voordat hij verderging: 'Achteraf gezien waren we echt een stel eikels, terwijl zij... Nou ja, tegenwoordig kan ze wel wat beter voor zichzelf opkomen.'

Stephens blik dwaalde af naar de hoofdtafel, en Strike, die er met zijn rug naartoe zat, greep zijn kans om zich om te draaien en ook even naar Robin te gluren. Ze zat daar zwijgend, zonder te eten of naar Matthew te kijken.

'Nu even niet, man,' hoorde hij Stephen zeggen, en toen hij zich weer omdraaide, zag hij dat zijn buurman een lange, dikke arm uitstak om een barrière te vormen tussen Strike en een van Martins vrienden, die was opgestaan en zich al bukte om Strike iets te vragen. De vriend trok zich beteuterd terug.

'Proost,' zei Strike, en hij goot de rest van Jenny's halve liter naar binnen.

'Wen er maar aan,' zei Stephen, waarna hij zijn eigen zalmousse ook in één hap naar binnen werkte. 'Je hebt de Shacklewell Ripper opgepakt. Je wordt beroemd, man.'

Ze zeiden wel eens dat alles in een roes voorbijging nadat je een schok te verwerken had gekregen, maar zo ging het bij Robin niet. De eetzaal om haar heen bleef maar al te scherp zichtbaar, ieder detail helder afgetekend: het stralende licht dat in vierkanten door de gordijnen heen naar binnen viel, en achter het glas de azuurblauwe hemel, alsof er een laag vernis overheen lag; de damasten tafelkleden, aan het zicht onttrokken door ellebogen en de wirwar aan glazen; de steeds verhittere wangen van de schranzende, klokkende gasten; het aristocratische profiel van tante Sue, niet verzacht door het gebabbel van haar buurvrouw, en de gekke gele hoed van Jenny die wiebelde op haar hoofd terwijl ze grapjes maakte tegen Strike. Ze zag Strike. Haar blik keerde zo vaak terug naar zijn rug dat ze volkomen accuraat de vouwen in zijn jasje had kunnen tekenen, de

donkere krulletjes op zijn achterhoofd en het verschil in dikte tussen zijn beide oren, veroorzaakt door de steekwond links.

Nee, de schok van wat ze daarnet in de ontvangstrij te weten was gekomen had haar omgeving niet wazig gemaakt. Haar perceptie van geluid en tijd was juist sterker geworden. Op zeker moment had Matthew haar aangespoord iets te eten, wist ze, maar het drong pas echt tot haar door nadat een ijverige ober haar nog volle bord had weggehaald; alles wat tegen haar werd gezegd moest door de dikke muren heen die haar hadden omsloten nadat Matthew zijn verraderlijke handeling aan haar had opgebiecht. In de onzichtbare cel die haar volledig scheidde van alle andere aanwezigen gierde de adrenaline door haar lijf en werd ze telkens opnieuw aangespoord om op te stappen.

Als Strike vandaag niet was gekomen, zou ze misschien nooit geweten hebben dat hij haar terug wilde, dat haar misschien de schaamte bespaard zou blijven, de woede en vernedering, de pijn die haar kwelde sinds die afschuwelijke avond van haar ontslag. Matthew had ervoor gekozen haar datgene te ontzeggen wat haar redding zou kunnen zijn, datgene waar ze in de kleine uurtjes van de nacht, als iedereen sliep, om had gehuild: het herstel van haar zelfrespect, het behoud van de baan die alles voor haar betekende. En van de vriendschap waarvan ze pas achteraf, toen die haar was afgenomen, had beseft dat die behoorde tot de dingen die haar leven de moeite waard maakten. Matthew had tegen haar gelogen en was blijven liegen. Hij had glimlachend toegekeken hoe zij zich door de dagen tot aan de bruiloft heen sleepte, hoe ze probeerde te doen alsof ze blij was dat ze ervanaf was – van het leven waar ze zo van hield. Had ze hem weten te misleiden? Geloofde hij echt dat ze blij was dat haar leven met Strike verleden tijd was? Zo ja, dan was ze vandaag getrouwd met een man die haar totaal niet kende, en zo nee...

Het dessert werd afgeruimd en Robin moest een glimlach forceren voor de bezorgde ober, die deze keer vroeg of hij haar misschien iets anders kon brengen, aangezien dit de derde gang was die ze onaangeroerd had gelaten.